

— ют зинетъ за подсопоръкъ да ет-предъкъ озъ —
— ижъ иконастасъ за наимънишъ да ѿшебъ

— изнотезденъ диконъ за наимънишъ да
едълхаръ онъ иштавъкъ иконастасъ диконъ —

— венчо тозъ атвънъ — венчо
да ѿшебъ чи

— венчо тозъ атвънъ — венчо

ЧАСТЬ ТРЕТЬЯ.

— венчо тозъ атвънъ — венчо

§. 57.

Въ предни-тѣ двѣ части на това съчиненіе мы
пространно и чинно изложихмы всичко почти щото
трѣбаше неизбѣжно да се каже за *мисляніе-то* въоб-
ще за *законы-та* спорядъ които единъ человѣкъ
трѣба да мисли, и за различни-тѣ формы на мисляніе-
то: *поняшие-то*, *сужденіе-то*, *умозаключеніе-то* и
за *сложни-та* *умозаключенія*, или *сориты-та*.

Но при всичко това, мы до сега хортувахмы все
ошдѣлно за образуванье-то и излаганье-то на наши-
тѣ мисли и за тѣхни-тѣ формы; — но все отдѣлно;
въ тая же третья часть, мы смы должны также ясно
и чинно да изложимъ ония правила, или да покажемъ
ония пѫтища, спорядъ които отдѣлни-тѣ тія
форми на мисляніе-то да могѫтъ да се съединятъ въ
едно цѣло; да можемъ сирѣчъ, посредстомъ разны и
отдѣлни *поняшия*, *сужденія* и *умозаключенія*, да
образувамы едно *цѣло*, кое-то да си има всичко-то
съдѣржанье и всичко друго що му се формално от-
нося; и части-тѣ на това *цѣло* трѣба да сѫ чинно и